

POD NAŠOU LAVICOU

1. číslo – školský rok

2021/2022

Foto: Sára Kleinová, VIII.A

Samuel Bocko, III.A:

Foto: Samuel Bocko, III.A

V dnešnom čísle nájdete:

- O štvrtáckych denníkoch počas školy v prírode
- Ukážky z literárnej a výtvarnej tvorby žiakov V.A a VI.A
- Jeseň očami našich žiakov
- Hádanky a recept na perníčky

Foto: Samuel Bocko, III.A

Anketa: Prečo sa v našej škole cítim fajn?

Šimon Pohly, V.A

V našej škole sa cítim fajn,

lebo máme skvelých učiteľov a milú pani riaditeľku.

Veľa sa učíme. Keď niečo neviem, učitelia sú ochotní mi pomôcť.

Niektorí učitelia sú aj prísni, lebo nás chcú veľa naučiť.

Musím spomenúť aj školský dvor, ktorý poskytuje veľa možností na zábavu pre všetkých žiakov.

Skvelé sú aj tety kuchárky, ktoré nám každý deň navaria chutný obed.

Máloktorá škola má tiež podkrovia, ktoré je prístupné pre všetkých žiakov.

Páči sa mi, že tam máme učebne, knižnicu, a deviataci tam majú aj triedu.

Mne sa páči aj naša trieda, lebo je veľká a priestranná. V predchádzajúcej škole sme mali úzku a malú triedu.

V škole máme aj zaujímavé krúžky. Škoda, že kvôli Covidu ich nemôžeme teraz navštevovať.

Dúfam, že si tu nájdem veľa

nových kamarátov.

Foto: Mgr. Katarína Ciprusová

Bude vás zaujímať...

ŠKOLA V PRÍRODE KRPÁČOVO

Naši štvrtáci prežili od 04.10. – 8.10.2021 týždeň plný aktivít, zážitkov a utužovania priateľských vzťahov v prekrásnom prostredí rekreačnej oblasti Krpáčovo, ktorá je súčasťou Národného parku Nízke Tatry. Žiakov tu čakal pestrý program s množstvom vzdelávacích aktivít, spoznávania prírody a rozvíjania kooperatívneho správania. Celé učenie prebiehalo formou hier a zážitkových aktivít, čo sa žiakom veľmi páčilo. Počas celého pobytu nám pomáhali animátori: Aqua, Miňo a Gabo, ktorých si žiaci veľmi obľúbili. Tiež sa o nás starala pani zdravotníčka Ad'ka, ktorej za pomoc veľmi pekne ďakujeme. Takmer celý týždeň nás sprevádzalo slnečné počasie, preto bola väčšina aktivít realizovaná v prírode. Žiaci počas pobytu spoznávali aj okolie Krpáčova. Navštívili vodnú nádrž Krpáčovo, absolvovali turistiku po Medved'om chodníku, kde si vyskúšali prácu s buzolou a mapou. V závere týždňa objavili krásy Bystrianskej jaskyne. To, aké zážitky si žiaci z tohto pobytu odniesli, si môžete prečítať priamo z ich zápiskov, ktoré si poctivo celý týždeň viedli.

Zo štvrtáckych denníkov:

Nela Bucková, 04. 10. 2021

„Autobus prišiel o 7:45 hod. Vyrážali sme o 8:00 hod. Cestovali sme dve a pol hodiny. Potom sme sa začali vybaľovať. Išli sme na obed. Na obed sme mali šošovicovú polievku s hubami a špagety. Keď sme doobedovali, zoznámili sme sa s animátormi. Volali sa: Aqua, Gabo a Miňo. Potom sme šli von. Chvíľu sme si opakovali prídavné a podstatné mená. Po opakovaní sme sa rozdelili do troch tímov: červeného, zeleného a bieleho. Ja, Nelka, som bola v červenom tíme. Náš tím sa volal Pekné tričká. Názvy tímov vznikli z podstatných a prídavných mien, ktoré

sme vhodili a potom losovali z klobúka. Vymysleli sme si takýto pokrik: „*Pekné tričká, to sme my, zahrajú vždy farbami!*“ Potom si náš tím spravil spoločne vlajku. Na olovrant sme mali rybaciú nátierku. Bola fáááááj! Potom sme ešte hrali hru Strážcovia lesa. Na večeru sme mali maďarský guláš s ryžou. Po večeri sme šli na izbu. Potom sme dostali mobily. Ja a Simonka sme volali rodičom. Simonka plakala celýýýý večer. Dokonca sme mali aj párty. Bola super! A to je koniec dnešného dňa.“

Tatiana Lihaniová, 05. 10. 2021

„Dnes sme mali prvú rozcvičku s pánom učiteľom Gomoľom. Službu mali chlapci a pripravovali raňajky. Po raňajkách sme písali tento denník. Potom sme šli na prírodovednú vychádzku k vodnej nádrži Krpáčovo, kde sme si máčali nohy a hádzali žabky do vody. Počas prechádzky sme sa učili spoznávať rastliny a stromy. Prešli sme okolo celého jazera a pani učiteľka povedala, aby sme si našli kameň, na ktorý budeme maľovať. Po prírodovednej vychádzke sme sa šli naobedovať a hrali sme hru Marketing. Potom sme hrali hru Pohybové človeče. Museli sme utekať okolo kruhu podľa toho, aké číslo sme hodili na kocke. Potom sme hrali hru Deti proti dospelým. Prvá disciplína bola kopnúť loptu pod lavičku. Druhá disciplína bola maľovanie poslepiacky a tretia disciplína bola hra s názvom Vírus. Potom bola večera. Po večeri sme šli do spoločenskej miestnosti, kde sme hrali hru na zvieratká a po nej sme išli spať.“

Karin Hricková, 06. 10. 2021

„Ráno sme vstali a pršalo. Potom sme sa šli naraňajkovať. Po raňajkách sme sa učili s pani učiteľkou Mesarošovou. Učili sme sa vlastivedu a slovenčinu. Na vlastivede sme pracovali s mapou Krpáčova. Na slovenčine sme písali denník. Potom sme šli vonku v pršiplášťoch a maľovali sme Veselé kamene. Keď sme domaľovali, tak sme sa šli prezliecť. Potom sme sa šli naobedovať. Keď sme sa naobedovali, tak sme šli hrať hru Kasíno. Po hre Kasíno sme hrali hru 31 otázok. Potom sme sa navečerali. Po večeri sme počuli hudbu. Bolo to znamenie, že máme ísť do spoločenskej miestnosti. Tam nám rozdávali ceny a spievali sme našu hymnu.“

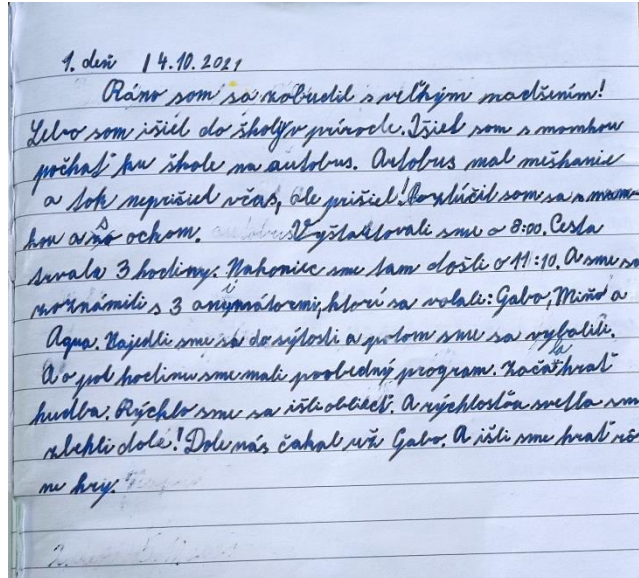
Ester Liptáková, 07. 10. 2021

„Dnes ráno je krásny deň. Zobudil nás pán učiteľ na rozcvičku. Po rozcvičke sme šli na raňajky. Po raňajkách sme sa mali pobaliť na turistiku. Išli sme na náučný chodník, ktorý sa volal Medvedí chodník. Potom sme šli na zrúcaninu. Dole zostali „zemiaky“ (žiaci, ktorí nevládali) a hore išli „športovci“ (žiaci, ktorí vládali). Po ceste späť sme videli salamandru škvrnitú. Turistika trvala cca 3 hodiny. Keď sme sa vrátili z turistiky, rozmiestnili sme naše veselé kamene v okolí hotela. Potom sme hrali hru Hazard. Po hre sme šli do spoločenskej miestnosti, kde sme mali poštu, vyhodnotenie, odovzdávanie cien a diskotéku. Večer sme sa osprchovali a šli sme spať.“

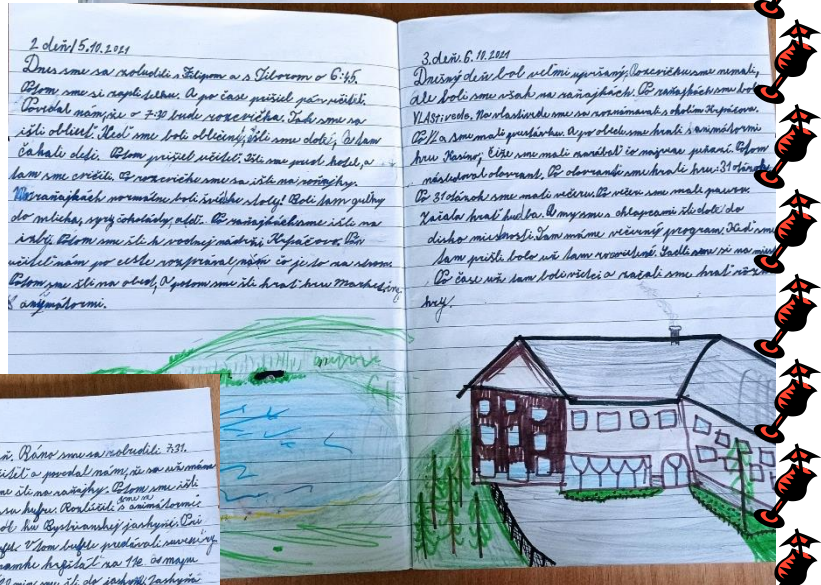
Lukáš Čech, 08. 10. 2021

„Dnes bol krátky deň. Ráno sme sa zobudili o 7:31 hod. Prišiel do izby pán učiteľ a povedal nám, že sa už máme baliť. Po balení sme šli na raňajky. Potom sme sa rozlúčili s animátormi. Autobus nás odviezol ku Bystrianskej jaskyni. Pri jaskyni bol malý bufet. V tom bufete predávali suveníry. Tam som kúpil mamke kryštál za 11€ a sebe mapu Tatier. O 20 minút sme šli do jaskyne. Jaskyňa bola krásna. Videli sme tam dvoch netopierov. Potom prehliadka skončila a šli sme ku autobusu. Blízko autobusu bol stánok. Ja som si tam kúpil lego a pre brata Miloška som kúpil formulu. Potom sme šli DOMOV!“

Valentína Walová

„Po škole v prírode mi zostalo veľa krásnych spomienok, na ktoré nikdy nezabudnem.“

Text a fotky: Mgr. Mesarošová a štvrtáci

Naši učitelia, ako ich nepoznáte

Dnes stoja za katedrou a snažia sa do našich hláv dostať čo najviac vedomostí. Boli však časy, kedy aj naši učitelia boli žiakmi, aj oni prežívali stresy pred písomkou, robili si domáce úlohy a odpovedali pred tabuľou. Prezradíme vám o nich, čo ste zrejme netušili.

Mgr. Júlia Uličná

Aké bolo Vaše detstvo?

Moje detstvo bolo krásne a veselé. Veľa času som strávila v prírode. Veľmi rada som sa bicyklovala s kamarátkami a chodila na prechádzky so psíkom.

Chodili ste rada do školy?

Prostredie školy som mala stále rada. Mala som šťastie na skvelé učiteľky.

Ktorý bol Váš najobľúbenejší predmet a prečo?

Mala som rada viacero predmetov. Bola som živé dieťa, preto som mala rada telesnú výchovu, neskôr mi učarovala prírodoveda. Robila som si herbáre a zaujímala sa o život zvierat. Už od malička som bola tzv. „knihomol“ a v knižnici som vedela presedieť hodiny.

Akí boli Vaši učitelia a ktorého ste mali najradšej?

Stále si spomínam na učiteľku slovenského a anglického jazyka, ktorá ma učila na strednej škole. Bola veľmi prísna, no zároveň veľmi láskavá. Je pre mňa vzorom správnej učiteľky.

Aké známky dominovali vo Vašej žiackej knižke?

Na konci každého školského roka som si domov priniesla knihu. Asi viete, čo to znamená 😊

Z archívu Mgr. Uličnej

Aké sú Vaše záľuby?

Medzi moje záľuby patrí beh, turistika, plávanie, lyžovanie, ale aj vyrábanie dekorácií.

V akej činnosti ste vynikali ako malá a v akej vynikáte teraz?

V detstve som sa často zúčastňovala na speváckych a recitačných súťažiach, teraz rada pestujem kvety.

Chceli ste byť učiteľkou už od mala alebo ste mali nejaký iný sen?

Už od malička sedeli moje bábiky za stolom v izbe a boli moje prvé žiačky. Vyrábala som im žiacke knižky a rada som ich učila. Áno, učiteľka som chcela byť už od detstva.

Na akých školách ste učili predtým?

Učila som v Prešove, ale trošku staršie deti.

Ste rada, že ste sa rozhodli práve pre toto povolanie? Ak áno, prečo?

Svoje povolanie mám rada a každý deň sa teším do školy k deťom. Veľmi ma teší keď vidím, že deti pochopili učivo a ja im môžem zapísať dobré známky.

Ďakujeme za rozhovor.

Z archívu Mgr. Uličnej

Z vlastnej dielne...

Dnešné príbehy si pre vás pripravili žiaci V.A a VI.A.

Dorotea Pjataková: Horský hrdina

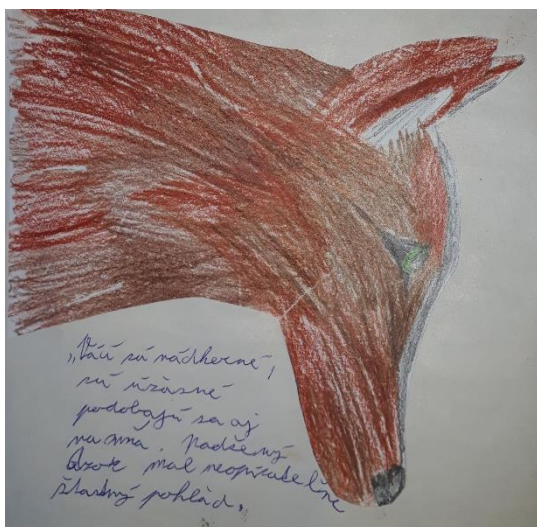
1. Kapitola – Narodenie

Bol tichý večer, len na ulici tmavej a slepej bolo počuť tenké pišťanie psích hlasov. Na slepej ulici sa mame dobermanke narodili šteňatá.

„Haúúú,“ zavyla mama na okno tretieho poschodia bytovky, v ktorej žil otec so svojou pani Pitargelovou. On nedočkavo celý deň vysedával pri okne a jeho pani sa čudovala, že nechce ísť von. Až večer. Po zavytí. Po zavytí mamy Dženy sa pri dverách bytu tretieho poschodia spustilo nedočkavé „Haú! Haú!“

„Čo sa deje Azor? Upokoj sa, teraz ťa von nepustím.“

Nahnevany Azor si sadol a zavýjal dovtedy, kým pani Pitargelová neotvorila dvere.

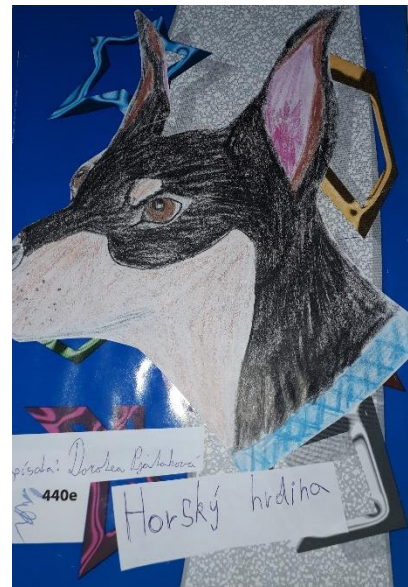
Ilustrácia: Dorotea Pjataková, VI.A

„Íííí“, zapišťali dvere bytu a akonáhle boli otvorené, Azor bleskurýchle vybehol von a zastal až pri Džene.

„Hááá. Híííí,“ zahíkal Azor.

„Čo si nikdy nevidel šteňatka?“ No Azor Dženu vôbec nevnímal a s neodtrhnutelným pohľadom pozeral na šteňatá.

„Vaúú, sú nádherné, sú úžasné, podobajú sa aj na mňa!“ Nadšený Azor mal neopísateľne šťastný

Ilustrácia: Dorotea Pjataková, VI.A

pohľad. Ako vtedy, keď stretol Dženu. Šťastný, láskavý, úžasný pohľad. Bola to preňho najkrajšia chvíľa. Mohol vidieť svoje šteňatá.

„Och, sú také pekné a malé a bezbranné.“

„Neviem ani povedať, aké krásne máme šteňatá.“ Láskyplný Azor sa pozrel na unavenú Dženu.

„V tejto zime nevydržia,“ smutne povedala Džena, „ani slama, ani lúče slnka, sú ešte bezsrsté.“

„Tak zjdem po pani Pitargelovú.“ Azor vedel, že pani je dobrá a láskavá.

„Môžeš to skúsiť. Ja nemusím ísť dovnútra, ale aspoň šteňatá...“ Obetavá Džena dôverovala pani Pitargelovej, a tak dúfala, že to vyjde.

„Paní, vrhah.“

„Čo je Azor?“ Azor neváhal a schytil pani za rukáv. Pani hneď vedela, čo chce a bežala za ním.

„No ale... Azor, to sú tvoje šteňatá?“ Azor pritakal jemným štekaním.

„Ale kde majú mamu?“ Džena podišla k pani Pitargelovej.

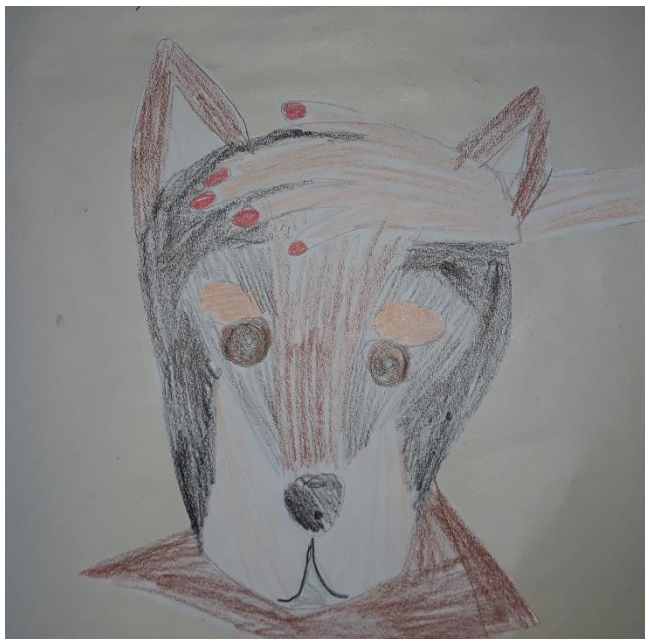
„Ahoj, ty si ich mama? Si pekná. Ale veď je skoro noc, podťe všetci dnu. Rýchlo.“

„Vyšlo to.“

„Áno.“ Azor a Džena boli paninou spontánnosťou nadšení.

„A teraz sú na rade mená. Každé šteňa sa musí nejako volať.“ „No dobre. Ten na kraji vyrastie a bude silný a veľký – tak si ho predstavujem. Bude sa volať Beny. Áno, Beny. Beny je pre neho veľmi pekné meno. Tým dvom musíme vymyslieť mená tiež.“

„Teraz vám dám jesť.“ Pani Pitargelová hrabala v kredenci, aby našla dve misky, lebo chcela nakrmiť nielen Azora, ale aj Dženu. Džena bola síce túlavá, ale pani

Ilustrácia: Dorotea Pjataková, VI.A

Pitargelová si to nevšímala a brala ju ako za vlastnú.

„Ach, to je váha.“ Pani Pitargelová dotiahla starý koberec, aby Džena a šteňatá mali kde oddychovať.

„No, musíš si oddýchnuť, aby si mala sil starať sa o šteňatka,“ pohľadila Dženu po tvári a šla do špajze po granule.

„Tvoja pani je veľmi starostlivá a máte chutné jedlo,“ smiala sa Džena. „Mnoho ľudí si šteňatá zoberie a mamu stratia alebo šteňatá hneď predajú, aby zarobili peniaze.“

Džena bola unavená, ale napriek tomu jej v hlave vrtal chrobák vymyslieť meno zvyšným dvom šteňatám.

„Á, už viem. Ty budeš Rex a ty zas Grofína.“

„Áno, aké pekné mená“. Azorovi sa mená páčili, ale nevedel, či bude súhlasiť Džena. No ale tá už so šteňatami pritúlenými k sebe dávno spala.

Azor celý rozrušený a šťastný chcel ísť von z toho všetkého, poprechádzať sa po dvore. Šiel sa pozrieť na miesto, kde sa šteňatá narodili. Prechádzal sa okolo miesta, kde bola naložená slama a kde ležala v minulých dňoch Džena. Rozhodol sa, že slamu odnesie a tým dá Džene najavo, že je vítaná u nich v byte. Postupne slamy ubúdalo a keď chcel Azor odnieť posledné sústo slamy, zahryzol a zrazu...

„Háá, kamene alebo čo!“ Azor labou odkryl slamu a videl, že...

„Šteňa!“ Azor našiel štvrté šteňa, ktoré bolo zahrabané v slame a predsa ho Džena nevidela.

Ilustrácia: Dorotea Pjataková, VI.A

Azor neváhal, lebo videl, že šteňaťu je zima, aj keď bolo teplo. Odniesol ho do bytu na treťom poschodí. Džena, prekvapená, už necítila pohlcujúcu únavu.

„Čo to je za šteňatko?“

„Narodili sa štyri, ale jedno

zapadlo do slamy a nezbadali sme ho.“ Azor bol šťastný a Džena si svojho skrytého synčeka pritúlila k sebe. Všetci pokojne zaspali. Veď po takom večeri si to zaslúžili. Azor spal tentokrát v kuchyni, lebo len tam bolo miesto. V obývačke spala Džena so šteniatkami a pani Pitergelová vo svojej izbe. Šteňatá boli slepé, takže to vyzeralo, ako keby spali stále. Ale teraz naozaj spali. Meno pre malé šteňa ešte nemali. Ale Azor sníval o tom, že to malé šteňa sa bude volať Blesk. V duchu si vravel:

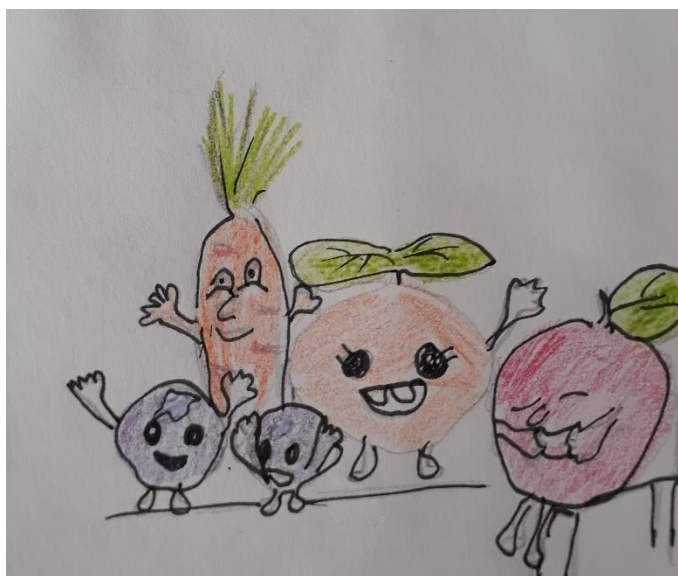
“Neviem, či budú súhlasiť, ale veď sa uvidí.“

Z cyklu: *Hovorme o jedle*

Dominika Pavanová: Chutná a farebná jeseň

Jeseň je veľmi pekná svojimi farbami.

Medzi farebnými listami na strome sa ukrýva sladké a chutné ovocie, ktoré obsahuje veľa vitamínov, minerálov a vlákniny. Medzi pichľavými, ale užitočnými kríkmi sa ukrývajú sladučké maliny. V lese dozrievajú na jeseň mnohé plody, napríklad černice, šípky, čučoriedky, ríbezle.

Ilustrácia: Dominika Pavanová, V.A 1

Lenka Jurtinsová: Najzdravšie ovocie a zelenina rastie za rohom

Jedného dňa som počula d'atľa zobáčkmi ťukať do stromu, a tak som dostala chuť na slivky, jablká či hrušky, proste na ovocie. Urobila som si ovocnú bombu. Neskôr mi mamka povedala, že mám ísť do záhrady po zemiaky, hrášok, kaleráb a mrkvu, lebo budeme variť zeleninovú polievku. Po obede sme pozerali televízor a na všetkých kanáloch išli programy o ovocí a zelenine. Dozvedela som sa, že existujú aj také ovocia ako lokvát, rambután a sapodilla. Večer nám mamka pripravila ešte zeleninovú bombu.

Sára Ringošová: Najzdravie ovocie a zelenina rastie za rohom

Jedného dňa som sa zobudila a pozrela som sa von oknom. Bola jeseň. Mala som veľkú chuť na jabĺčko a hrušku. Rýchlo som vstala, umyla sa a obliekla a utekala na záhradu. Tam už na mňa čakali na stromoch červené jabĺčka a hrušky. Nazbierala som ich do misky. Doma som ich očistila a nakrájala, vyrobila som vitamínovú „bombu“.

Keď rodičia vstali, boli prekvapení.

„Čo to má byť?“ spýtala sa prekvapene sestra.

„A prečo to tu je?“ pýtali sa prekvapene rodičia.

„Chcela som vás prekvapiť. A tiež chcem, aby sme boli všetci zdraví.“

Spoločne sme celú bombu zjedli.

A ja som sa rozhodla, že zajtra pripravím bombu zeleninovú.

Ilustrácia: Laura Lišková, VI.A

Viktória Kolesárová: Jablko

Jablko rastie na strome a obzerá sa.

Oberú ho ľudia a dajú do košíka.

Potom ho pokrájajú a dajú do koláča.

Jablko bolo ešte trochu nezrelé, ale koláč je dobrý.

Laura Šmidová: Život jablák

Keď sme zasadili jabloň, bol to najprv malý stromček. Na druhý rok začal kvitnúť. A na jeseň sa na ňom objavili prvé jablká.

Keď som jedného dňa prišla k jablони, počula som, ako sa dve jablká rozprávajú.

„Ako sa máš?“ opýtalo sa prvé jablko.

„Dobre,“ povedalo jablko, ktoré sa volalo Natália. „Dúfam, že ma zjedia tak, že ma nakrájajú na mesiačiky. Čo ty na to, Ema?“

„Ja dúfam, že ma zjedia v jablkovom koláči.“

„Ako myslíš, ja by som rozmixovaná skončiť nechcela.“

„Jablko v jablkovom koláči nie je rozmixované, ale nastrúhané.“

Odrazu ma obe jablká zbadali.

„Á!!! Človek!“ skríkla Ema.

„Čo bude s našim tajomstvom? Mali sme si na ľudí dávať pozor!“ hnevala sa Ema.

„Ja o vás nikomu nepoviem, prisahám!“ snažila som sa ich presvedčiť.

Nakoniec sa jablká dohodli, že mi budú veriť.

„Môžem vás sem prísť ešte niekedy navštíviť?“ opýtala som sa nakoniec.

„Áno. Aspoň sa ťa budeme môcť opýtať, či si nás nikomu neprezradila.“

Tak som jablká navštevovala celú jeseň. Zoznámili ma aj s ďalšími jablkami: Kristínou, Šimonom, Barborou.

Pár dní pred oberačkou sa ma Ema opýtala:

„Splníš mi moje prianie a zješ ma nakrájanú na mesiačiky?“

„Áno,“ sľúbila som.

„A mňa v jablkovom koláči?“ uistovala sa Natália.

„Áno, sľubujem,“ potvrdila som. A svoje sľuby som dodržala.

Foto: Samuel Bocko, III.A

Linda Kaľavská: Najzdravšie ovocie a zelenina rastie za rohom

Moji starí rodičia bývajú hneď za rohom. Často ich chodím navštevovať. Keď je vonku pekne, vybehnem na dvor.

V babkinej záhrade dozrievajú ako prvé jahody.

Počas leta si pochutnávam na hrášku, paradajkách a mrkvičke. Dedo ma poteší hrstou malín. Hojdám sa na hojdačke. Leziem po jablони a pozorujem, ako rastú jablká. Už sa neviem dočkať, ako sa do nich na jeseň zahryziem.

V októbri zapadá slnko veľmi skoro a ja viem, že už musím ísť domov. Ponáhľať sa nemusím, veď bývam hneď za rohom.

Pri odchode dostanem od starých rodičov strapec šťavnatého hrozna.

Ilustrácia: Samuel Hedvig, V.A

Šimon Pohly: Najzdravšie ovocie a zelenina rastie za rohom

Maličké zrnko do zeme dáme,
vyrastie nám z neho steblo priame.

Slniečko ho zohrieva zlatistými lúčmi,
steblo sa ďalšími zrnkami plní.

Z pomletých zrn máme múku.

Spravíme z nej chlebíček, väčší ako malíček.

A z chutného chlebíka máme plné bruš(is)ká.

Samuel Hedvig: Dve deti

Bolo-nebolo, boli raz dve deti. Chlapček a dievčatko. Mali radi ovocie. Najradšej jedli banány a mangá.

Rodičia im ich kupovali na kilá tak, aby si ich mohli každý deň zobrať na desiatu.

Jeden deň odišli deti na chatu. Vedľa nej rástla stará jabloň. Bola práve jeseň a jablká dozrievali.

Ocko sa opýtal detí, či nechcú ochutnať. Jabĺčka im nakrájal na mesiačky. Chlapček a dievčatko ochutnali a zistili, že najzdravšie ovocie rastie za rohom (chaty).

Cyprián Papcun: Jabloň a hruška

Na kopci zaliatom slnečnými lúčmi vyrástli dva stromy – krásna jabloň a ešte krajšia hruška. Jabloň bola obsypaná plodmi, ale na hruške – strome sa urodila len jediná hruška. Bola veľká, krásne žltá a bola paňou stromu.

Ako si tam tak visela a obzerala si svet dookola, zistila, že vedľa stojaca jabloň rýchlo vyrástla, ba dokonca jabloňový strom bol už vyšší a mohutnejší ako hruškin domovský strom. A keďže hruška bola závistlivá a vystatovačná, chcela

mať väčší strom ona. Preto celé dni a celé noci dumala, ako by mohla svoj strom zväčšiť. Lenže nič múdre nevymyslela. Jedno ráno jej však zišlo na um: „Ja vlastne nemusím zväčšovať svoj strom, ale bude stačiť, aby som spomalila rast tej jablone...“

Ilustrácia: Tomáš Cabúk, VI.A

Jabloň o ničom nevedela, preto si spokojne žila so svojimi deťmi, jablkami. Nikto a nič ju netrápilo, so živinami sa delila s listami, konármi aj s jablkami. Raz sa od datľa dozvedela, čo hruška kuje za plány - že žiada od mravcov, aby s pílkou strom zrezali, aby mala ona najväčší strom v okolí. Jabloň sa preľakla, no nedala sa zastrašiť a hneď dostala nápad, ako hruškine plány prekaziť.

Hruškin plán bežal na plné obrátky - mravce sa zhromažďovali, presúvali sa na strategické miesta, aby mohli vykonať pripravený zámer. Už - už mravce doniesli pílkou na pílenie, keď na hrušku priletel d'ateľ a začal vyklopkávať svoju túk- túk pieseň. To započuli farmárove deti a podľa zvuku vyhľadali strom, na ktorom bol d'ateľ. Zbadali d'atľa, no aj záplavu mravcov – bojovníkov! Veľmi sa toho zľakli a zavolali farmára, ktorý sa staral o ovocné stromy. Farmár vyvaľoval oči, keď zazrel, koľko mravcov sa vrhlo do dutého kmeňa hrušky. Preto neváhal, hneď zobral pílkou a hrušku spílil. Nahnevaná hruška sa tak nazlostila, až od hnevu zhnila.

Jabloň výskala od radosti, že tento boj vyhrali. Všetky jablká sa rozhojdali a popadali na zem, kde ich deti všetky pozberali. Jablká očistili, nastrúhali a upiekli voňavý jablková koláč. Všetkým koláč veľmi chutil. Prečo? Pretože bol vyrobený z jablák, ktoré mali dobré srdiečko a veľkú odvahu.

Ilustrácia: Matúš Kaľavský, VI.A

Dorotea Pjataková: Rozhádané jablká

„Som jablko červené,
veľmi pekne sfarbené.
Na strome som vyrástlo,
hruštičku som prerástlo.“

„Ja som zas jablko z nového obchodu,
čelilo som rakúskemu prechodu.

Cestou som nieslo pitíčko,
chemikálne čistíčko.

Ja som krajšie, uznajte to!

Veď som čisté ako mlieko...

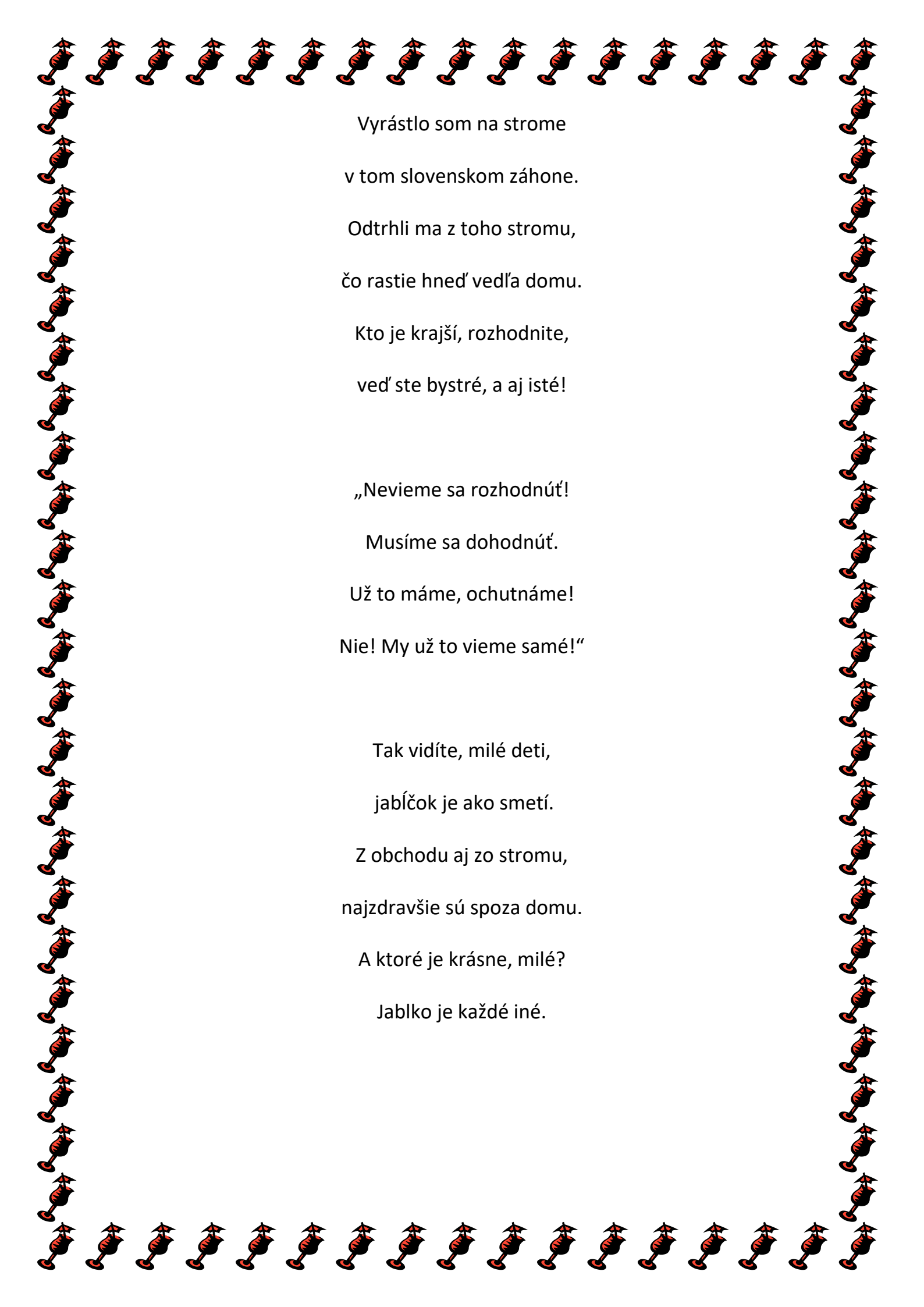
Nemám ani červíka,
za to môže technika.

Vyčistí ma čobydub,
už som pekné ako zub.

Pochádzam z Rakúskej ríše.

Som krajšie, veď vidíte!“

„Ja som krajšie, uznajte to,
veď som čerstvé ako leto.“

Vyrástlo som na strome
v tom slovenskom záhone.
Odtrhli ma z toho stromu,
čo rastie hneď vedľa domu.
Kto je krajší, rozhodnite,
veď ste bystré, a aj isté!
„Nevieme sa rozhodnúť!
Musíme sa dohodnúť.
Už to máme, ochutnáme!
Nie! My už to vieme samé!“

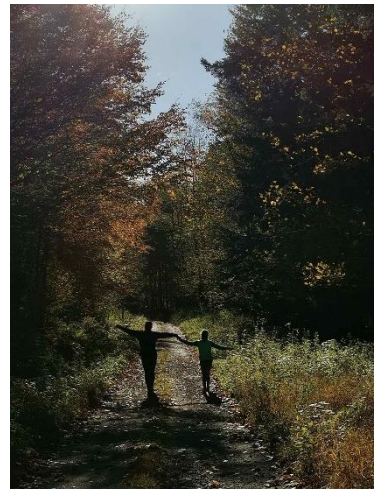
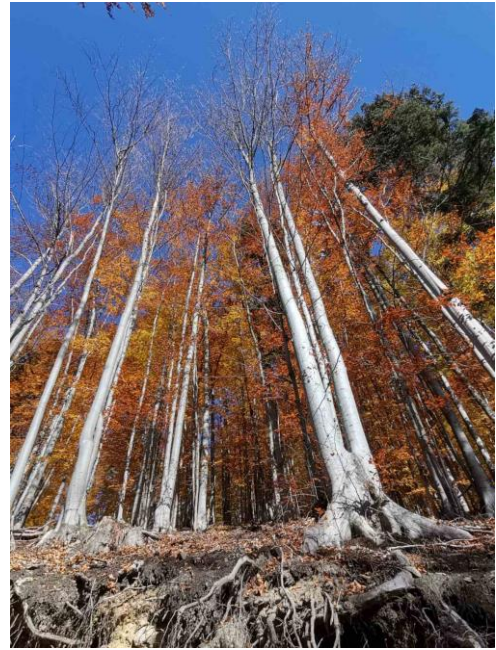
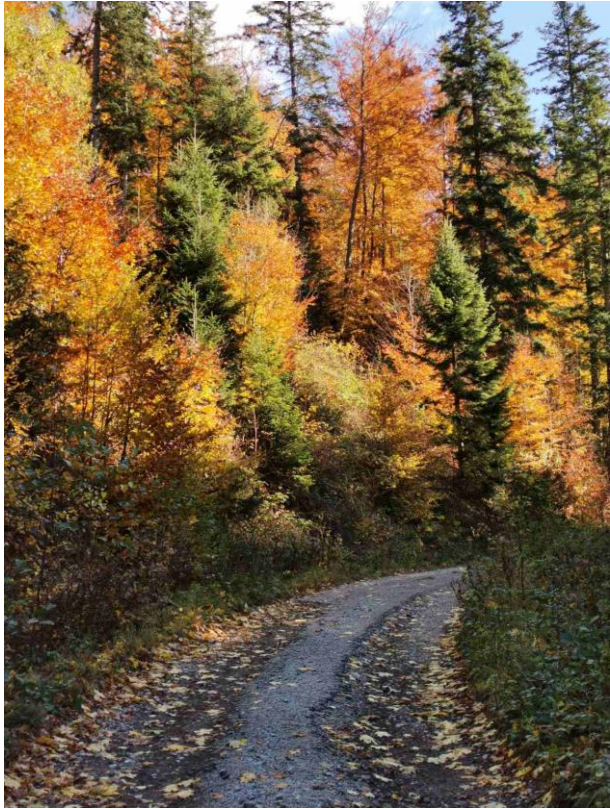
Tak vidíte, milé deti,
jablčok je ako smetí.
Z obchodu aj zo stromu,
najzdravšie sú spoza domu.
A ktoré je krásne, milé?
Jablko je každé iné.

Jeseň (fotoreportáž)

Samuel Bocko, III.A

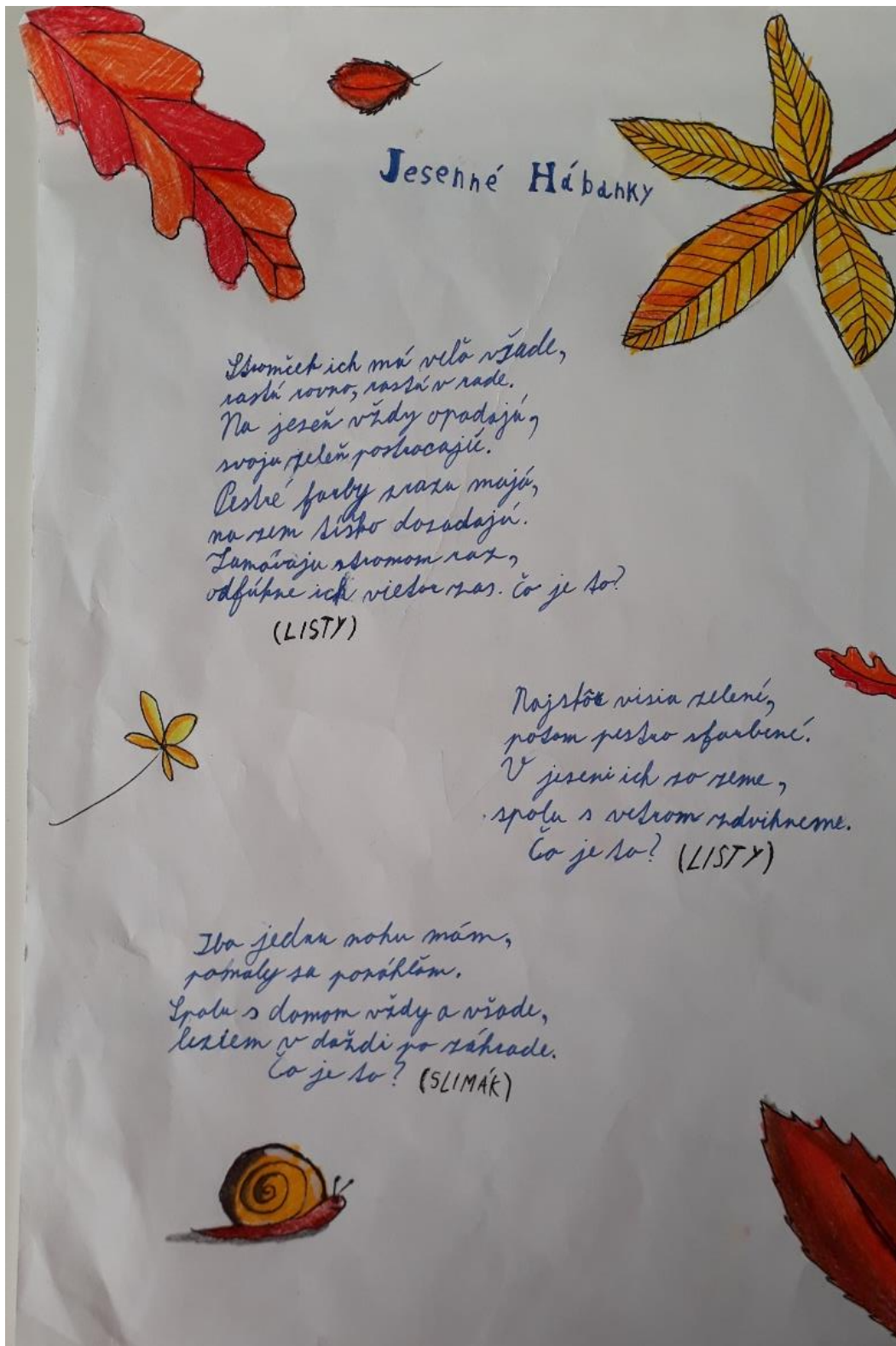
Sára Kleinová, VIII.A

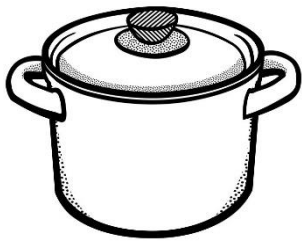

Na voľné chvíle

Tentoraz vám spríjemňuje voľné chvíle šiestačka Viki Kolesárová:

Mňamky

Dnes varí Alex Takáč z V.A:

Perníčky

Potrebujeme:

1kg hladkej múky, pol kg práškového cukru, 1 celý a pol Palmarínu, 1 pl bravčovej masti, 2 polievkové lyžice medu, 2 kávové lyžice škorice, 10 pomletých klinčekov, 1 kávová lyžica sódy bikarbóny, 6 vajec

Postup:

Všetko zmiešame a necháme odstáť 12 hod. Rozvaľkáme a vykrajujeme rôzne vzory. Pred vložением do rúry potrieme rozšľahaným vajíčkom. Pečieme pri 200 stupňoch 5-6 minút.

Dobrú chuť.

Foto: Alex Takáč, V.A